

عنوان مقاله:

برده پروری یا بنده پروری؟ آموزش و برنامه درسی ایران در قرن چهاردهم چه راهی را طی کرده و به کجا رهسپار است؟

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات برنامه درسی، دوره 17، شماره 64 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 56

نویسنده:

نعمت اله موسی پور - استاد برنامه ریزی درسی، گروه علوم تربیتی، دانشگاه هرمزگان، بندرعباس.

خلاصه مقاله:

چکیده: تربیت نوین در ایران طی قرن چهاردهم تحت شرایط جهانی و خواست عمومی بدست حکومت‌های مستقر گسترش یافت. در بررسی جوانب این موضوع، چهار بعد اساسی «مدرسه و موقعیت آموزش»، «محتوا و برنامه آموزش»، «معلم و کنشگر آموزش» و «برنامه‌ریزی درسی و علم آموزش» تشریح و آشکار شد که این ابعاد دارای وضعیت متفاوتی در دو نیمه قرن در دو حکومت مستقر بوده‌اند. باوجوداین، در سراسر قرن چهاردهم، با اندک تفاوت‌هایی در شدت عمل، آنچه محور تمام فعالیت‌های آموزش و پرورش قرار گرفت، تلاش برای توسعه و ترویج «فرهنگ تبعیت» بود که در نیمه اول مبتنی بر فرایند اطاعت و در نیمه دوم مبتنی بر فرایند حماقت دنبال شد. شواهد نشان می‌دهد عمل بر آن منطق نمیتواند موثر و مقبول واقع شود؛ هر چند که تحت فشار قدرت حکومت استمرار یابد. آنچه لازم است محترم شمرده «دانایی واقعی» است که برآیند علم می‌باشد و با بکارگیری علم آموزش بدست می‌آید.

کلمات کلیدی:

تربیت نوین ایران، دستاوردهای آموزش نوین، فرهنگ تبعیت، فرایندهای اطاعت و حماقت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1496397>

